

stort. Man søgte altsaa en ny Vej, men man mente dog, at man maatte gaa til faadanne Bestemmelser, som kunde være betryggende for, at Sygefaskerne kom til at hve noget alvorligt, naar man skulde give dem Tilskud af det offentlige, og det var Tilskud af det offentlige, Talen var om. Derfor blev der indsat Bestemmelser om, at man skulde hve Lægehjælp og Medicin, i det hele Helbredelsesmidler, til Dels Sygehushjælp, og der blev indsat Bestemmelser, der gik ud paa saa vidt muligt at sikre, at Folk, der en Gang vare komne ind i Sygefaskerne, kunde faa Lov at blive der. Det er Lovforslagets § 6, det første var § 14. Der blev ogsaa anordnet et vist Bidrag. Forholdet er vel ikke, som det ærede Medlem fra Langeland (Brandes) sagde, at Staten gav Tilsgaen om at hve et permanent Tilskud til Sygefaskerne, nej, i det første Lovforslag staar der, at: „Til enhver enkelt anerkendt Sygefasker udredes for hvert Aar af det offentlige et Tilskud, som svarer til Halvdelen af Sygefaskens samlede Medlemsbidrag i det paagældende Aar. Samtlige disse Tilskud udredes for de to første Aar efter nærværende Lovs Ikrafttræden fuldt af Statskassen. Derefter overgaaes Udredelsen af Tilskuddene efterhaanden til vedkommende kommunale Kasser, saaledes at der for det tredje Aar efter Lovens Ikrafttræden paalignes disse Beløb af 25,000 Kr. og fremdeles for hvert følgende Aar, endvidere 25,000 Kr., indtil Tilskuddenes fulde Beløb er naaet osv.“ Den Stilling, man tog den Gang, maa altsaa siges at være. Staten skal foreløbig hjælpe denne Sag i Gang, senere skal det være Kommunerne, idet de syges Forsørgelse ganske sikkert ligger Kommunerne nærmere, end Staten. Det var altsaa Synspunktet den Gang. Da Sygefaskeloven saa kom til Behandling, viste det sig, at Sygefaskerne ganske naturligt stillede sig paa det Standpunkt, at de sagde: Det er godt nok, vi saa den Sygefaskelov, og vi ville gerne have Tilskud, men vi ville være fri for alle mulige Forpligtelser; vi ville stilles saa vidt mulig som hidtil. Det kan man ikke fortænke Sygefaskerne i, at de helst ville slutte sig til de bestaaende Tilstande og tage alle de mere bindende Bestemmelser bort. Bestræbelserne have været meget stærke i den Retning, og de have fundet Anklang i Misdagen. I Landstinget traf man ikke ganske saa Bestemmelser, hvorved man sløffede Regeringens Forslag i alle de Punkter, der nærmeste sig Betryggelsen, Baandet, og Folketinget er jo i alle disse Punkter gaaet videre. Landstinget har, det indrømmer jeg, paa andre

Punkter, §§ 6 og 14, vist Bejen og stillet sig noget i den Retning: Lad os lindre, lad os, saa vidt vi kunne, lindre for Sygefaskerne! Det ærede Mæltal i Udvalget gaar nu videre og finder det ganske naturligt at gaa videre og nøjes med at give dem Tilskud. Saaledes har Vandringer været. Nu vil jeg gøre opmærksom paa, at dette Forslag, som ligger her paa Folketingets Bord, og som er fremsat af Regeringen, er ordlydende, som det er vedtaget af Landstinget. Det er jo ikke uden Vanskelighed, at Ministeren har kunnet enes med Landstinget, og jeg maa tilstaa, at naar jeg havde tænkt mig, at Stillingen skulde blive som nu, saa vilde jeg have været tilbøjelig til ved Fremlæggelsen af Lovforslaget her at have gjort de Vandringer i det, som jeg ønskede. Jeg har i sin Tid gjort Rede for, da Lovforslaget blev fremsat som Landstingets, at jeg ikke i alle Punkter var enig med det, men jeg har maaste svækket min Stilling ved ikke samtidig at have foretaget de Vandringer, som jeg har ønsket. Saa vilde det ærede Ting have faaet at se, at paa enkelte Punkter vilde jeg have ønsket at tage noget tilbage af det, Landstinget har vedtaget. Nu, da Forslaget imidlertid er indkommet saaledes, som det er, letter det Folketinget i at gaa noget videre paa alle Punkter, til at løsné Baandet. Imidlertid er det ganske klart, at denne Sag kun vil kunne ventes gennemført ved en Forhandling mellem Tingene og selvfølgelig med Ministeren, og jeg ønsker ikke at gaa alfor vidt i mine Udtalelser nu, idet jeg ganske naturlig dog nu foreløbig vil føle mig nærmest bundet til det, jeg har accepteret i Landstinget, og man vil vel næppe her fortænke mig i, at jeg nu ønsker at høre, hvorledes Landstinget vil stille sig til de mere videregaaende Forslag, som her ere stillede. Jeg skal nok nu udtale mig om dem og tage Stilling til dem, men det er klart, at skal der komme noget ud af denne Forhandling — og jeg indrømmer, at som Sagen foreligger nu, er der rimelig Udsigt til, at man vil komme til et Resultat, og at man kan komme igennem, men jeg ved naturligvis ikke, om man kan komme igennem og saa noget ud deraf — maa der herfra slaas af paa et og andet Punkt. Jeg har ikke lyst til at komme til disse Sygefaskesatser. Det er noget, jeg overmaade nødvendig vil gaa med til, og jeg kan ikke tro, at det andet Ting vil gaa saa hurtig og glat med til, hvad der foreslaas her, som det synes at skulle være Tilfældet her i Tinget. Det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te (Brandes) haabede, at jeg i denne Sag vilde gaa mod mine Meningsfæller i Udvalget. Jeg vil dertil siges, at jeg ved overhovedet ikke ret, hvorledes